

„Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! Pentru ce m-ai părăsit?”

Psalmul 22.2

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 01.04.2019, Actualizat: 01.04.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Psalmul 22.2

Psalmul 22.2: Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! Pentru ce m-ai părăsit?

În Psalmul 22.2 este o frază cu o însemnătate așa de profundă și minunată cum nu există alta în Cuvântul lui Dumnezeu (compară cu Matei 27.46; Marcu 15.34). Niciodată înainte și niciodată după aceea nu a pus cineva o astfel de întrebare, și niciodată nu va pune cineva iarăși o astfel de întrebare. Această întrebare este unică în felul ei în analele veșniciei.

Cine a pus această întrebare deosebită? Fiul veșnic al lui Dumnezeu, Singurul care era „în sânul Tatălui” [compară cu Ioan 1.18] înainte de întemeierea lumii, subiectul dragostei fără limite a Tatălui. Însă El era mai mult: El Însuși era Dumnezeu mai presus de toate, preamărit în veșnicie, Creatorul tuturor lucrurilor, Susținătorul atotputernic al marelui univers. Și El era un Om, un Om fără cusur, sfânt, desăvârșit, un Om, care niciodată nu a păcătuit și nici nu putea să păcătuiască, deoarece El „nu a cunoscut păcat” [2 Corinteni 5.21]. Și cu toate acestea El era un Om, un Om adevărat, născut de o femeie și în toate a fost ca noi, cu o singură excepție – păcatul: „Hristos ...; care n-a făcut păcat, nici nu s-a găsit viclenie în gura Lui” (1 Petru 2.22). El a făcut întotdeauna ceea ce l-a plăcut lui Dumnezeu. De la ieslea din Betleem până la crucea de pe Golgota viața Lui a fost în deplină concordanță cu voia lui Dumnezeu. El a glorificat pe Dumnezeu cu toată viața Lui. Din tot ce a gândit, din fiecare cuvânt, din fiecare privire, din fiecare mișcare s-a ridicat o mireasmă de un miros plăcut spre tronul lui Dumnezeu și a bucurat inima lui Dumnezeu. Mereu cerul s-a deschis deasupra Celui binecuvântat și glasul Tatălui veșnic a mărturisit: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea” (Matei 3.17; 17.5; Marcu 9.7; Luca 9.35; 2 Petru 1.17).

Deci Hristos era Acela, care a pus această întrebare: „Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! Pentru ce m-ai părăsit?” Este realmente adevărat, că Hristos a fost părăsit de Dumnezeu? A părăsit Dumnezeu cu adevărat pe singurul Său Fiu preaiubit? Și-a ascuns Dumnezeu cu adevărat fața de singurul Om fără păcat, fără cusur, desăvârșit, care a trăit cândva în lumea aceasta păcătoasă? Și-a închis El urechea la strigătul Aceluia care a trăit numai pentru a face voia lui Dumnezeu și pentru a glorifica Numele lui Dumnezeu? Da, Dumnezeu a făcut așa. Dumnezeu, care nu își abate ochii de la cel drept, a cărui ureche este întotdeauna deschisă pentru strigătul celui suferind, a cărui mână este întotdeauna întinsă pentru salvarea celui slab și a celui lipsit de ajutor – da, Dumnezeu și-a întors fața de la Singurul Său Fiu preaiubit și în momentul acela a refuzat să audă strigătul Lui.

Noi nu ne putem preocupa suficient cu această taină adâncă. Taina aceasta conține esențialul Evangheliei, adevărul de bază al creștinismului. Cu cât medităm mai mult la gloriile Aceluia care a pus această întrebare – *cine* era El, *ce* era El, *cine* era El *în Sine Însuși* și *ce* era El *pentru Dumnezeu* -, cu atât mai mult vedem adâncimea de nepătruns a acestei întrebări. Și cu cât contemplăm mai mult pe Acela căruia l-a fost adresată această întrebare, cu atât mai mult recunoaștem însușirile și căile Lui, cu atât mai mult recunoaștem puterea și valoarea răspunsului.

Deci, de ce Dumnezeu l-a părăsit pe Fiul Său? Ști TU de ce? Ști tu, ce importanță are pentru tine faptul că Dumnezeu l-a părăsit pe Fiul Său? Poți tu spune din adâncul inimii: „Știu din ce

cauză Dumnezeu L-a părăsit pe Fiul Său. Dumnezeu L-a părăsit pe Fiul Său, deoarece El a luat locul *meu*, deoarece El a atârnat pe cruce în locul *meu* și a luat asupra Lui toate păcatele *mele*. El a fost făcut păcat *pentru mine*. Tot ce *eu* eram, tot ce *eu* am făcut, tot ce mă privea *pe mine* ca păcătos, a fost pus asupra Lui. Dumnezeu a acționat *cu mine* în Persoana Locțiitorului *meu*. Păcatul naturii *mele*, al ființei *mele*, și toate păcatele vieții *mele* – tot ce sunt eu, și tot ce am făcut *eu* vreodată, a fost socotit Lui. El *m-a suplini*t și a fost tratat corespunzător.”

Iubite cititor, te-a învățat Duhul Sfânt aceste lucruri? Ști tu aceasta, deoarece tu crezi în autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu? Dacă da, atunci vei avea o pace puternică, pe care nici o putere de pe pământ sau din iad, nici un om sau diavol nu o va putea deranja vreodată. Această cunoaștere este singura și adevărata bază pentru pacea sufletului. Un om poate avea adevărata pace cu Dumnezeu numai atunci când el știe că Dumnezeu Însuși a răspuns pe crucea Fiului Său la întrebarea referitoare la păcat și la păcate. Dumnezeu știa ce este necesar, și El a pus la dispoziție cele necesare. Toată greutatea fărădelegilor noastre a pus-o asupra lui Hristos. Dumnezeu și păcatul s-au întâlnit la cruce. Acolo s-a clarificat divin toată problema păcatului și s-a răspuns o dată pentru totdeauna la ea. Păcatul a fost condamnat și înlăturat. Purtătorul păcatului a mers sub valurile și talazurile mâniei divine. Dumnezeu L-a pus în țărâna morții, Păcatul a fost tratat conform cerințelor nespuse de mari ale Ființei lui Dumnezeu, ale caracterului Său și ale tronului Său; și acum Acela, care a fost făcut păcat pentru noi și a fost judecat în locul nostru, este înălțat la dreapta lui Dumnezeu și este încununat cu glorie și onoare. Și tocmai această cunună este dovada pentru faptul că păcatele au fost îndepărtate pentru totdeauna. Dacă credinciosului ar putea vreodată să i se pună un singur păcat ca povară, ar trebui mai întâi ca această cunună să fie smulsă de pe capul Mântuitorului.

Însă în răspunsul la tainicul „pentru ce?” al Aceluia care a fost părăsit, mai vedem și altceva de nedescris de prețios: dragostea copleșitoare a lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii sărmani. Această dragoste L-a determinat pe Dumnezeu nu numai să rupă pe Fiul Său de la inima Sa, ci ea L-a determinat și să părăsească pe Fiul Său pe cruce. De ce a făcut Dumnezeu aceasta? Deoarece nu era o altă cale pe care noi am putea scăpa: ori iadul veșnic pentru *noi* ori mânia fără limite față de *Purtătorul păcatelor*. Dumnezeu a ales ultima alternativă; și începând de acum locul, pe care îl ocupă Hristos, este și locul tuturor acelor care cred în El!

Tradus de la: "[Mein Gott, nein Gott, warum hast du mich verlassen?](#)"

Titlul original: „The Forsaken One“
din *Things New and Old*, Anul 14, 1871, pag. 135–137

Traducere: Ion Simionescu